

1. Stökur eftir Gest Einarsson
(yngra) frá Hæli. Rithönd ókunn. 3 blöð qto.
2. Vísur eftir Gest Einarsson (yngra)
frá Hæli um Ólaf smið Jónsson.
Rithönd ókunn. 2 blöð qto.
3. Den Dag jeg første Gang dig saa.
Brynjólfur Jónsson frá Minna-Núpi
þýddi fyrir Jón Pálsson 1891 til
upplestrar fyrir börn.
Með hendi Jóns Pálssonar. 2 blöð qto.
4. Þórður Guðmundsson, kammerráð.
Eftirmæli eftir Valdemar Briem.
Með hendi Jóns Pálssonar. 4. blöð qto.
5. Kvæði eftir danska skáldið
H. Hertz við lag eftir P. Heise.
Með hendi Jóns Pálssonar. 1 blað qto.
6. Árnesingamót í Vestmannaeyjum
árið 1934. Vélritað. 1 blað qto.
7. Sálin hans Jóns míns. Eftir þjóð-
sögum Jóns Árnasonar. Kvæðið eftir
Davíð Stefánsson frá Fagraskógi.
Með hendi Jóns Pálssonar. 6 blöð qto.
8. Tíðindin frá Sauðafelli.
Eftir Magnús Helgason, Kennara-
skólastjóra, fyrr prest að Torfa-
stöðum. Sjá Tvö kvæði eftir séra
Magnús Helgason. 6 blöð qto.
9. Oddur og Már. Eftir Magnús Helga-
son, Kennaraskólastjóra. Sjá Rvö
kvæði eftir Magnús Helgason.
No. 8 og 9 með hendi Jóns Pálssonar. 4 blöð qto.
10. Markúsar-Brúnn. Eftir Magnús Helga-
son, skólastjóra. Sjá Handritasafn,
dýrasögur.
Með hendi Jóns Pálssonar. 4 blöð qto.

13. 14.
Bókur eftir best kinnarson

Þú yndala von
í þú Halldór þinnur.

Finder Guddan niðfallgann svein,
Stráðu blessum á þönn
mittu bris þjinnu vörum
þó þan verð; ekki volur og ein.

Komdu í sláttur lok þeir.
þá mun þér orðis þeir.
þanga þetur og sjáðu mi til.
þú skal veistun í haust
þveg mistekummar faust.
þú að mönnum þi austur við gil

Forsjórnin gaf mér feita þönn
fór sjónin gaf mér líka best
forsjórnin gaf mér einnig þönn
forsjórnin lét mig heita þest
forsjórnin gefur þverjum sitt
forsjórnin lét mig þia á lít

Langa er gift
fjalsnæði swift
fjandi er til að vita
Dagur er frá
aldrer hann er
ungmanninn frammar hita.

Skaganfjardar leit ég kenda
Lilju spóttu víða
Nóður kjól og gundur sand
í sumari mun ég víða.

Kann ég vel við karlinn minn.
í kvöldinn þegar hann kemur minn.
hvort í sína hólur fer.
Þáttar hann strags og skumbir onni

Þekkt Friða aumt má sjá,
eins og lít er kominn,
gjörir humpri gæstak á.
Hölu lillingurinn.

Helmingholtsfólkið sig áliður alt
í ást kærri mágsend vid fóa
þen þorbjargar gæðid er grólega kalt.
hinn gelur hann munir þar róa.

14. 15.

hefur og sekur gjafarinn
þingur ella slátturinn
það er þinn þessurinn
þú ert skrifinn drottinninn.

það hann gerir ekki þurk.
þessur þessur hreki
vinnur allhvert vöðu skurk.
i vinnu lamba kjeti

þann er þinn um sköpun
i það minsta i þráðina.
þarna sá ég qvillo i qv
mín gafst það þessurinninn.

þessurinn að gísparlskaninn.

áttan við hana Björgu.

þessurinn er það heimskan þinn
þessurinn orð i mörgu.

Ljisti litli er góður sveinn | Þeir þor litli studduminn
hestur á þann drenginn | stundum nagar pultanna
lengur er hann eðlei sinn | glæður er við brötu þeinn
þeinnar er líka þenginn. | þests og Móggu sonurinn

Annar læpsháss bar á bord
og þeinn ket fyrir drottins bord
hinn gaf okkur haddarnfisk
og hangikjöt á silfur disk.

Oðdi erfarnir út á Bateka
sinn ég send við þeinn hlid.
attum við eðlei að eignast þeinn
attar lauk fyrir mannteynid.

Ófeigur þeinnson.
Hann starn á stulnanna þess þeinnsonar
og blid mál hann gjörisk þeinn vid.
Að stulnunnun þeinnson þeinn elskunnar þeinn
hann elskar svo stulnanna þeinn.

þeinn Ólafsson
þeinnson nefnd er ég aðeinn á
íllu þeinn hlid þeinn að þeinn
þeinnson þeinnson þeinnson
þeinnson þeinnson þeinnson.

Þetta (þessi) í Haldi

Nísu eftir Guð Einarsson Haldi

um Ólaf smá þing

Þú og sít þú er á gættum
og sít þú fer með þingum
þingum þá andli min

15. 86

Nísu eftir Guð á Haldi.

Hér er kominn Þorgeir Þikkur og sver,
Hann er sonur Margrítar, en minna skyldur mér
Hann er sonur Margrítar meira segja ei má
Drottinn blessi dranginum hver sem hann á.

Þetta er þing, hér er enginn
þing, sem átti og lítta er þingin
þing er þing það allt um allt
og er sít þing meir er þing

Gestur (yngri) á Helli

11

12

Nisur eftir Gest Einarsson Helli

um Olaf smit Jónsson

Ár og sit ég er á gæjum
ár og sit ég fer með beljum
Athugar þá andi minn,
alt, sem girnist hugurinn.

Fyktur skinn og fyktur gæra
fyktur badi hin og herra
hinu fjútra alt er valt,
ég er sjúktur mér er kalt.

Rúna er fallin, fyrir beima
fylling orðsins á þar heima
Ég vil drekka öl um alt,
ég ^{er} sjúktur mér er kalt.

Helga er farin, hér er enginn
hin, sem átti' ég litka er gengin
þar er kjafkad alt um alt,
ég er sjúktur mér er kalt

blad 2.

12

13

Fleiri munu fara á eftir
þynst mér stríkið enginn létlin
geldingholt er eftir eitt
í er hákur mér er heitt.

Þar er skyr og þar er rjómi
þar er nógur meyjur blómi
þar er lif og aneli ó,
og á margann fýst í sjó.

þegar vinnuhjúnin metlust á i bróðinni

þegar Gréta um gölu vann
geystisk Amundi að framan
lítil hún, en langur hann
leiðdu hesta saman.

Hinn var í pilsí hún var með straut
hinn var bláinn bangum
Amundi til Grétu gaut
grindarlegum augum

Jón Jónsson Þjórsárholti

Eg man, er fyrsta sinn þig sá,
í sjöunda ári, litla og natta:
Mód blómsafu komstu brekku frá,
þars bláklubbkur og fjótur spretta.
Þú hlóstu datt, með æstu-yndi,
sem á-róði var kinnin smá,
og fagnar lokkar flóttu í vindi.
— Þá, — fögur varstu þá!

Eg man, er vordags-aftri á
lá yndisbláa í grund og sevi:
Vid stógan-löknum hittumst hjá
og hófst upp farsald minnar efi.
Þú laustu fyrst, af feimni gripis,
er flutning-bónóds hlýddir á,
er fljótt þig réttir, frjálst á svissum.
— Þá, — fögur varstu þá!

Eg man, er sumri miðju á
þú með mér gekkst um völlu blóma,
sem hvít og gul og kinniblá,
möt hlýjum brostu sólarljóma.
Þú hélst á dóttur okkar ungu,
min elstu kona! hjá í brá,
og fuglar ykkur fögnuð sungu.

- Já, - fögur varstu þá!

Skjótt lídu morg og middal ár.
 Þú elli-hausi nú ber með sóma
 Þótt vstur böði hríngrátt há
 Stein hugasól með ástuljóma,
 en dóttursoninn oftekar unga
 Þitt ástar-skautid sveipar nú,
 lýst fögnuninni þinni for ei tunga.
 - Já, fögur enn erstu þú!

Þessi. Jónsson frá Hlíma úti þyðli.
 (Frá Guðalsoni 1891 til upplæstun þess barns).

1.

Pórdur Gudmundsen, Kammereráð

(Eftirmáli)

1. Þú lagamáður kafsall varst
frí lífs þíns ætindögnum,
og mittinu sjóð í minni barst
af meikni, fróðni, sögn.
En lítt sínu Heimur skid haust
í eftir sunnardegi:
Þú dauðans ströngu lögnun laust
og lýðid er þú saga.

2. Þú fródi minni forn og mj,
og forn og mjur varstu,
þú fornun líkam feigun í
svo fjörpa anda barstu.
Þótt í feig leydist ellin þung
þess eigi notkun gott,
þú kraustu sál var skid mj
mj óda státtur hatti.

3. Þú hugur flaug um haf og land
og hoassa vangi þandi.
Þú heima varst í hverri strönd
í hverri ey og landi.
En fyrst þú ound svo fjör þing var

i fjötum lífans-nauda,
hva fjál's mun hin of fjósug þar,
er fínst ei meir til dauða.

4. Þú ert þú ei við einu öld
og ei við fyr og síðar.
Þú kynst mættismanns-fjöld
á morgnum höfnum síðar.
Þú farir ertu að fíma þú,
þú fornkunnigja þína,
og gláður dvelur glóðum hjá,
ei gleði sú mun dvína.

5. Það oft er nerta sorgleg sjón
að sjá menn lífs í blöma
með hrygðansvíp og harmason
og heimsádeilu föna.
En það var fögur sjón að sjá
þinn sópnim gláð og þíða,
og jafuvel mælds. aldri á
var yndi' á þú að hlýða.

6. Soo oft munu réttir fjna þú

Það helja víðken sigralla.
 Ei margur vitur var sem þú,
 Þú vitringur mátti Kalla.
 En þú þú þú ei tapadist,
 Þú þú á sigur þjoda,
 Þú þú á Guð, þú þú á Kríst,
 Þú þú á allt hið góða.

7. Mennum gæma ei stíð með ofrangt
 þú máttu þú ei stílla,
 of margar sakir meta strangt
 á móti sínum vilja;
 mennum fara þrátt of vanga vilt,
 svo vilt á illu of góðu.
 En þú forst með of þýddu milt
 of þínu dómur stóðu

8. Í undirnétti almígans
 þú stíð milt varst dómur.
 Í yfirnétti lýds of laund
 þú líttu dómur est. sámdur.
 Í höfðarétti hinnum á
 of hinnum alls. víkunda

Þú dýðar-míldan dóm munt fá,
og dómur sú mun standa!

Valdemar Brisen

Þá þegar Þóður Einarsson dvaldi við náms sitt í Kaupmannshöfn spurdi
einn hinna deuntlu prófessorar hann þessara spurninga.

"Hvor ^{mange} ~~mange~~ Haukarl hefur þú þess Fader þar sin Garð?"

- Hann hefur haldið að nafnið hákarl (Haukarl) er sama sem Garðskar (húskar)!

1. Jeg gik mig i den dunkle Skov den Sommerdag saa lang;
min Hest jeg fattede, mens min Hund ved Siden af mig sprang.
Saa snever var den Sti, ingen Sjæl kom forbi,
og kaldte jeg, saa svared der mig Fuglen, Fuglen!

2. Jeg gik fra Adelvejen ud, hvor Højen liden brab,
og skred med Bøssen om min Ryg imellem Tjørn og Krat.
Saa snever var den Sti, ingen Sjæl kom forbi,
og kaldte jeg, saa svared der mig Fuglen, Fuglen!

3. Og alt imens jeg ensom gik, jeg trak saa tungt mit Vejr.
O Sommerfelt, saa højt og soalt, hvor er min Hjertes Tjør?
Saa snever var den Sti, ingen Sjæl kom forbi,
og kaldte jeg, saa svared der mig Fuglen, Fuglen!

H. Hertz

Lagid er af P. Heise.

ARNESINGAMÓT Í VESTMANNAEYJUM 1934.

Hjer komum við nú kát og hress í huga,
og kvöldið hjálpi oss heillastund að ná,
við látum enga erfiðleika oss buga
þótt útlæg sjeum æskustöðvum frá.
Við óskum þess að kætast og að kynnast
og knýttast traustum böndum vinahrings,
við komum hjer í kvöld til þess að minnast
hins kæra, gamla, fagra Arnesþings.

Já, nú þarf margar myndir fram að draga
við munum hverri, fossa, yötn og ár
við munum birkilund og blómga haga
og bjartar natur daggar meður tár.
Við munum líka lambajarm á vorin -
og ljós á kerti bræð á rúmstólpann
við munum enn þá barnsins blessuð sporin,
og blessum ætíð. kærann æskurann.

Við elskum þig með fögru gömlu fjöllin
og fossins iðuröst í gljúfraþróng,
og jökulelfur, - sóknhörð sævartröllin
er sakja þau að strönd með þrumusöng.
Við munum líka lækjarniðinn þýða
og loftið óma af ljúfum fuglaklið,
já, munum alla bernskudaga blíða
og bæinn gamla og kærann sveitafrið.

Við blessum þig og blómgist þú um aldur
og búsað dafni á hverjum þínum reit,
en um þig aldrei strjúki stormar kaldir
þeir stormar, sem að skaða kæra sveit.
Já, líttu alla aldursdaga bjarta,
og eflist þú og vaxi menning þín,
svo lyftist herra landsins blómgað hjarta
já, lifðu blessuð gamla sveitin mín.

----- 0 -----

Lag: Hvað er svo glatt.....

Sálin hans Jóns míns.

— Þjóðsögan Jóns Arnasonar.

I.

Éru gigtin Fól ad jafna' mun Jón,
Furst Jóni komid nóg.
Þá mænti hann ekki ad lifa lengur,
lagdi sig — og dó.
En af því hann hafdi ymsum verid
lit ana og jafnvel fjóns,
var elskjan, satt ad segja, hradd
mun sálin hans Jóns.

Hinn átti fáa ad.

Jóni afid Kerling þad
ad hoda henni i tóna stjórnu
og fólta svo af stad.

— a —
Kerling gekk ni lengi, lengi
og lagdi' i reginfjöll.

Hinn vand badi ad Klifa Kletta,
Kafa klit og mjöll.

Allt var þetta upp i moti —
samt ógurlega bratt.

Þó hélt hinn, ad þad klyti' ad skáms,
og svo hrasadi hinn og datt.

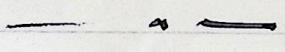
En upp hinn afur stóð,
hélt áfram, freytt og miod
alltaf komst hinn herra y herra og himinþrasann od.

Oft grípur einhver geigur þá,
 sem ganga' i þoku og reyð.
 En herlingin - him var þvi von
 og var þvi hvergi smeyt.
 Þó him heyrði in öllum áttum
 einhverum stormabyt,

varð það alltaf fegra og fegra
 hið fölua stjórnglit.

Loks gat him vörður greint
 og gat nið farið beint.

Hvern fjandann var ~~afkast~~ ~~afkast~~ færast um,
 Þó ferðin gengi seint.

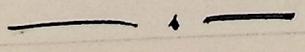
Loks var herlinginn kominn upp
 i Kletthafjallsins brú,
 Sá þar yfir víða velli
 sem voru eins og túni.

Aldrei hafði him áður séð
 svo yndislega sjón.

— Hér var ljögulegt að brúa
 fyrir bændu, eins og Jón. —

En brúkonnumi brá:

Hvergi bólstur, engin ljá.
 Aldrei varð him vortlaus
 á ofinni, nema þá.

Him gekk á stad og grasið

uppi geirvötnum á d.

Vollra fadma frá sér sá hinn

feitimikið stöð,

silfurfexta fola með fagurgljadan strok.

Þeir hringsnérust kringum kryssum,

eins og hjól í spunarrok.

Svo kveim við hvi og hljóð

sem hitludu hold og blóð.

— Vei, það var enginn anningsi,

sem átti þetta stöð.

Empsi gekk hinn lengi, lengi

logagylta braut.

Á veit til beggja handa voru blóðrand þarfanaut,

gullinþyrndir grindur og quddómlegar kýr.

— Kálfur undan einni er sjálf sagt afstaplega dýr. —

Það þarf ekkert fill né flón til að fagna slíkri sjón.

En til að hinda svo góða grip,

þarf víst góðugri manni en Jón.

Aldrei hafði hinn áður séð svo idjagrunum rétt,

og það var ekki þéttbylind í þessari lítla sveit.

Þarna sá hinn sandahljardir og sílopikadar st. —

Jón hefði eflaust einhverfuna áginust sosnum kvót.

Hin litlu lambaspöð voru logagylt og hord.

— Þetta hefur hlaut að vera í hinum, en ekki Jón.

Lokins sá hinn bændaba með bjótt og gullin fífil.
 Hann stóð frá upp í bræðubornum við blómstreytt leljargil.
 Egibjörns aftan blíki á allar ríður stó.
 Yfir græsnum grasi höldi hinn guddómlega ró.
 Allt sagn- og sagdi fífi, en fjögurin andann dró.
 — Gæð hlaut að vera hér, sem sjálfur himnafæðingur bjó.

Kerlingin hinn signdi sig og sálinn hans Jóns.
 Gæð gat fífi aldrei orðid þeim til armæðu né tjóns.
 Með horninum á sountu sinni hinn sovitann af sér strauk,
 Finstradi ógn að húsabaki við hiti og þetta bauk,
 sem hafir á helgum stöð; og hinn gerdi meir en það:
 brá stjórnumi undir sountu sinni og svo getur hinn í hláð.

Þar bard: hinn í drottins dyr síns og dänumanns-hornu þev.
 Lyfla Petrus labbadi út — en lokadi á eftir sér.
 Hinn heilsadi að sveitasid og sagdi síns og var,
 að hinn vori hornin langa líd — en hinn leyndi fífi, sem hinn þev.
 Hinn þad í blíðu fífi um brústad fyrir hann Jón,
 fífi hann mundi horna kringad bráðum og hefja sönnu þón.

Hinn sagdi, að hann vori að vísu viðkomur blessað ljós,
 en ágeður til allra vinnu og eintrúna að híd. Fífi,
 hann hefði aldrei orðid neinum til áhyggju né tjóns,
 og það vori synd að segja ljótt um sálinn hans Jóns,
 hann otti marga að, og ekkri ríof með það,
 hinn vildi ekkri hafa Jón nema á heldur godnum stöð.

Rypla - Pétur setti upp svip, en sagði í blidum tón,
 að ekki væri það efnilegt með annungjarnum hann Jón,
 það væri heimska að hugsa sér, að hann gæti orðið sell,
 ammar eitt bófi í bak og fyrir og bólvadur syndafrall,
 sem hefði aldrei veltum vögt, hefði vini samann kögt,
 þó að hann vildi vísta hann, þá væri það ekki högt.

Hann gat þess, að sér gæmsdist, að hinn gæti flutt þá bön -
 minna væri meira en nóg fyrir mann eitt og hann Jón.

En Kerling sagdist svörja, að hann segði aldrei ljótt,
 hefði elst áð alla menn og ótal kirkjur sótt,
 og góldið gudi sítt, en gefið smánum þitt,
 líkanninn væri sjálfstær sekur, en sélin - væri hvítt.

Pétur sat við sama keip, en samt var skapill breytt,
 og það það ekki heighum hert að hitta sig yfirleitt.
 Á Kerlinguna Karlinn lét og klappadi henni milt,
 sagdist virða vilja hennar - enda væri henni málið skylt,
 en sína sönnu bön væru svik og álitstjón,
 og það væri alveg af og frá að hann opnadi fyrir Jón.

Kerling vand eitt blidubros og bad hann leyfa sér
 að gæjast inn um gottina, - Jón er glotadur hvort id er.
 Í þeir Pétur opnadi, lét hann allan vilja sínum,
 greip skjóðuna undan suntu sínni og sentu henni inn í húsinn...
 Hart skall henni í lás. Kerling kló og tók í há.
 Heim í kot sítt, Kallt og létu þoum hún freyft og há.

Hinn veit, að öllu, er einn sinni inn til drottins fer,
 er hlíft og aldrei grýtt í gld, hevd guldans þess þad er,
 og elti þá hinn eftir Jóni... En oft hinn til þess fann,
 að stjóðan — hinn var margfalt, margfalt meira virði en hann.
 En hann átti fán að, og einmitt fyrir þad
 virði hinn heldur vita Jón
 á viðmannalegum stad.

David Stefánsson frá Fopuþingi.

2

med barn þeirra í armum lá þangapöll,
í bali stóð nú þau söngur öll,
og hálfrungjum draugum of heiptarmóð
med hvæsandi gini blés að glóð.

Hann kundi þann háusinn harða glöft
med hálfbrunnid níðings-audlit dökt. -
Hann hrósti nyp, sem manni trústing
og neyði nú leid Þorvald Vatnufirðing. -
og sólin létur himn saka manni
í sjálfs síns huga hann til þess fann.

U. Vatnufirði átti hann þess von að hefud
af vöðum bráðrum stjótum mundi efud.
" mun fram kominn vera sí vöðuspá,
" er víf mig eggjád!" í brattför þá?
" þá illu heilli" og að heiman fór?
" þáð hamingjubrestur vori stór.

" Sú sviurding mundi síð gár
" í sand nima bræma heljarar,
" ef hefdu þer mæður heiptum sath
" svo hvergi féllu í þeirra gath.

„ En hváð er að ádrast nú euga sóh? —
 „ Núnu seggur stýðst ei við notknu rób —
 „ Þei, draumum þrii íy ebbi eum!
 „ Þei erum ei, frændur, hégiljumum.
 „ En samst skal nú brást brott of heim
 „ of bráðlega fagna meðgum þeim.

Fash var hún kúinn of frostkláðum meður,
 Fasmikill, svippungur gestur inn vödur.
 Þrása kundi hann þar vera kóttum,
 Þá mundi' eigi ljúgast, kúindavonin.
 Löt eitþ hann gengur mot garpi svinnum,
 geigur var í brjósti, en roði ír þinnum.

„ Sendur var í frá Sandafells-þóttum;
 „ Sára ber ír þvöðin frá Þorvaldssóttum
 „ Haf. þar nu svalad hefudargjöld sinni
 „ heiptúðugri bróður í þarveru þinni. —
 Þorvaldssona nafn, — það var þinnu hljómun,
 Þyngri mundi sturla ei fjórlátsdóttur!

Hjarta hans bardist som brim í ströndinni
 — brjósti þvöðin of stóð í vöðinni.

4.
gleymt var þá alt nema híd elskada fjóðid,
í æðnumm loyadi Furlunga blóðid.

Skalf þó ei róðlinn né titruðu langar;
findruðu loyadi hvannabangar.

— " —
Hrútu orð af vörnum sem hagl af steini:

" Hóvst vand Solveigs notkand ad meini?"

" — "Engum"; kvad þessi, þott virðu þeir manni,

" ehlent leid mein himn gófuji svanni!" —

Sturta dró gullhring dýran af hendi
dreygins í hönd þonnum þegjandi reudi

— " —
Sem leiðfri sólin í bannbannum
björt skeldi glæðin in hefjannum.

" Þigga mun í gullid"; kvad þessum gestur;

" þó er in andur þinn hefjinn vestur" —

" Hygg aldrei ad gripafjon ged mitt hrelli

" gull mun eigi skotta ad Sandafelli!"

— " —
" Hestledi, gripin og gull þitt er trúid;

" gjotsamlega" er alt trú þitt trúid."

" Gripum þó raut sé og gnóttum bringa
gjalda mega trú þeirra Vatasferdings." —

5.
" Huggu þeir af sóðum heimsmann þína,
hljóta þar víðs margri lífi að lýna."

" Fokundur víðs er nú svo lífa draugi
" dauða þeirra mun ég ei gleyma lengi."
" Vesalmennid fengi í harma huggur
" hefudiu er þú einu, sem most í liggur" —
" Manngjöldiu má heinta ~~á~~ hjörvopningu
" hvið getu' of manni þeirra Vatnsfirðinga!"

" Haldur þeir nija, nú, á mundi mí settur
" á mannvirðing Dalafrey's sönn þvögnin blettur"
" Hann má þvo burtu með hjörvi slingum
" í halsada blóðinu' úr Vatnsfirðingum!
" En lít þu mundi hjálpa hefud fyrir morði
" hefdi' henni Sólveigu nokkud oddid.

" Sjúkt af þeir hefdi sövirðing fljóti,
" sú yfði' ei þvögnin í neinu blóði.
" Vatnsfjörður þó drukknaði í dauðaflóði,
" drapi vori' ei goldinu of heunnar blóði! —
" — Hvil þig nú, vinur, harða reid etthir!
" Heidur og þobbi fyrir góðar fréttir!"

Og þrasi var hofjinn og hvíldist í norð,
en hviðjum lá þurta í hné sín badi:
Hann vissi ei áður hvað var að lídja.

6.

- til valda og fjar stóð hugarnir idja.
Kú vand hönnu drottins ljúft að leita,
þá list hönnu kundi ástir heita.

— " —

Hann mál steig óheyr til upphreins-sala;
það eini veit drottinn, en hjörtu tala:
Í blóðsollu, hálfheitna hekjulunda
skinn himnesti ljós í þessari stunda

— " —

Og þinnu og draumbid, sem ofi hann eyddi,
þó aldrei þann meista að fullu deyddi,
hann verndi loko sál hans með vörnum glóðum
í vígvellinum að Pólygssfóðum.

1

Oddur og Har

Sturl. 9. þ. 20. k.

Í drámmaröfnum einu lagur leit
með dopsnum augnum af Skaga sveit,
þar vandiót þrúður við vopnaþing
einn vasteru halur í stegnum þring.

— " —
Hann stóldi helty ofir höfði sér
en hjörvi sveiflar og randir stævar,
þó most hver öttast í adóku vana
þann egið hjálmu, en í augnum brann.

— " —
Og all-astændur var migur þegur,
söo iturvatinn með hetjumögur,
því enginn teitti söo undanad,
sem Oddur frókeni af Valsjöfstað! -

— " —
Á svart höfði hannu adfor gjöf
þeir Ofsi og Rafu með vopnum gjöf
og vildu fella þann vigr-efjörð
frí völdum öllum um Skaga fjörð. -

— " —
Úr rofnum húsnum og heljarþring
nann hetjan þrúða sér reyða göngu,
en enginn fylgdi við undanþing

2.

Þar einu nú stóð hann í loftinu hring.

Í garpi núðrum soall greinja sár:
"Þeir guzma allir, — og líka Mór!
Hér ofurseltja þeir einan mig
og öllu þannig að frelsa sig!"

Í trofunum dýrum stóð ríðdur Mór,
einn rostrium garpur nú svartar brár,
núð þungri þyggju hann höfði" ó svig
sönu þyggju" að líta að verja sig.

Það var ei ótti nú voru nú gríð,
er veita þannu Oddi líð,
því ódaru, fyrir þann fleimarið
hann feginn gefi sitt hjarta blíð.

Hann hafði stáð í hjörvaklið
við hlíð í Oddi nú langa kíð,
er var nú móður y víða sár,
og vopnum sóttur í heudur þjár.

En minnst er vardi sér við hann brá

og vopnum lýstur, sem elding frá,
 Sam Kolfi steyti hljóð Kempan góð,
 og komst út þangað, sem Oddur stóð.

Mér gæti leit Oddur garpnum sem:
 "Minn góði félagi! Gætt ertu eum!"
 Ei fleiri orðum þáir intúst úr þeir
 en augum hlýju þó sögðu mér:

Eg veitti ei framán meim vís ad sjá
 og vitna hugdi mér alla frá;
 ei blitk í eyrum en bóttafærni
 og beizkt er ad dleyja svo vísarlaus.

Þú höndin franska í hvern þratt
 mér hefji dugad um ofibratt,
 þú góða, þrygga og gófja lund
 mig gledur síðast í kannotund.

Þótt þeir víð megnun ei margnum víð
 og mán sé stítium frá vísarhlíð
 á vís mér beudir haus þryggdun þratt
 en til eý má sumu höidalans þ

Þér, himnafáðir, mitt hjarta' eyfel,
 ég hlýt að deyja, það finnst mér;
 minn dreymi flýtur, ei dugur hlíf,
 en dygt skal selja mitt unga líf.

Og högginn drundu af heistarmód;
 niðr hundrúm féndum hann alinn stóð,
 um farnum blóðgum lokað bodur jörð
 í breiddum fadrum lokað sveida-vörð.

Þá grimmur stýtti upp Góðllar-þey,
 og gírd félt þar —, en hann tók þess ei; —
 hans höfund varð bráðum heilt að sjá,
 en heill samt varð hann ei þáðan frá,

Því vinar-deyjandi augu' og orð
 hann á þid mundi og gríndarmord;
 því sveid í brjósti hans bláðug und
 til Canadógu frá þeirri stund.

Markúsar-Þrúum.

1. Í regni og stormi stundi land og sjó,
og stormskýjum kljúfandi þórs um loftid þórs,
en dinnu nóttin huddi' him dökkva ský og tíu,
er Dadi reyð um Ströndina, í Markúsar-Þrúum.

2. Á landi var ófridur; lídum suugu sveud,
því sýnast mundi ótát að vera einn á ferð;
en fullhugi var Dadi, og Þrúum, sem hann bar,
víst betri' en tíu sveinar í mannamum var.

3. Vid Leitis-á er gjötdys ein götunni hjá,
í gegnum myrskid, Dadi, þar Karl nokkurinn sá,
er studdist fram á þrik sitt og stardi' á kommannum,
þá stillir Dadi hest sinn og mælti við hann:

4. "Hver ertu? Hvað viltu mér? - Vinnu, eða hitt?
Vit, að ég er Dadi, og hér er sveiddid mitt!"
Hann með alkafflum greip hann og brandi brá til halfs.
Hinn brá sér hvergi við það, en fór svo til máls:

5. "Ei þarftu mig að ^{varað} ~~offast~~! - En, varaðu þú sátt!
því vita skaltu, Dadi, að burta heðan skammt
ni síða vordleudingar, og synir biskups með,

Þeir ^{séna} Björn og Ari, — of réttu í hafi séð;

6. Eg sá þá í Kóöld undir Kletnum, hér ei fjör;
 og kenndi þá gjörta og leyndist þeim ndr.

Eg heyrði að þeir fóldu um Camufsing og bönd
 og bjuggust við þér, Dædi, í Kóöld, utan af Strönd

7. "Gott hörd hafi þeir böndin og Camufsingar-rim,
 í þetu freysti gudi' og fötumum í Þeim!
 Við fœða þá í hafi' ei hót til saka gjöft.
 Þeir hafa mér ei enu þá, því nökkur, hún er svöft."

8. Soo mætti hann Dædi, og móður honum svall;
 af megni Kráfsar Þeim, soo í hettumum gall. —
 "Óttast eigi, Karl minn; þitt erindi gott,
 íj umlennu um síðar!" — Hann hleypsti í brott.

9. "Já," mældræði Karlinn, "nökkur, hún er svöft;
 en náði þig Drottinn! Hún verður samt of ljöft! —
 Hú bitur þig, Dædi, Camufsingin ljöft,
 er brennar þú soo geyft slíkum vörnum í mót."

10. En skammt innar í Ströndinni gengur gatun þróng

í gegnum Klettabelti, þar mynduð ein gong.
 Þar sátu niðri þeir biskupsmyndir, Ari og Þjórn,
 er sent hafði á veidar minn gauli Hólastru.

11. Þeir áttu' að veida Dada og hafa' hann norður heima:
 Á Hólum steyldi' hann því næst setu kostum þeim,
 er gæddist þeim fæðnum, að láta fé og lönd,
 ef lífi' hann vildi halda og ganga þeim í hönd.

12. Þeir hráða réðu ferdum, svo hvergi njósn fór af
 og höfðu niðri spurth, að hild kostu fari gáf,
 því réddi hefði Dadi, að heimta stuldagiöld
 og hans var von að utan þetta sama kvöld.

13. Og til þess að í myrkurum hann flýði þeim ei frá,
 þeir fyrir lejar gar Maccina hentu strengi þeirja.
 Þeir vissu það, að þinnu átti fundu léttau fots,
 og fældist hvatti svartnetti, né storm og regn, né gjöf.

14. Hey! - Heyid hvad dunnar í gegnum vadragný!
 Þar geystu réður Dadi og inn í lejar gar.
 Þi gullu við heróps hvadanaga í seum.
 Að höndla bóndum fragu þustu' að norðanum.

15. Þá dundu fernur, og raundu bjarnu brá
 í björgum og klæfjum og strengjum þeyja.
 Þá heitir Dadi á gudi sínu og heggur með gæir,
 svo hrubkna⁹, einu sundur strenginum þveir
- " —
16. En Þeinnur laði eyrun; úr augnum lozi braun;
sem orðrot yfir feindja strenginn heulist hann!
 Soo hann rauðloft var stóðlið, að hrubkna allir frá,
 en höndur allt að braggi í niðanmyrkri lá.
- " —
17. Og höttinn var sá brúni; en hissa stóðni meum,
 svo heppinn var hann Dadi; í Þeini sínum eum.
 En bólginn of heipt kallar Þjórn þá: Skjöpud hann!
 Því byssuskilum undan ei nokkur fábun hann.
18. "Það leyfi ég aldrei!" Ari þeindur þvad,
 "Því að dómur þot mér heljar stóðlið þad.
 Þann fábinn vildi⁹ ég eign: Hann flýgur einn og oru!" —
 "Og fari' ann í helvíti!" Þeindur dundu Þjórn. —
- " —
19. En óskaddur reid Dadi yfir í Snókolats-tíu.
 Þad átti' hann gudi' að þakku, — og fótumum í Þeini.
 Nú stönd gjóvösk sidan, — þann innir Saga stíll —,
ad aldrei hafi þar veid betri steyna líl.